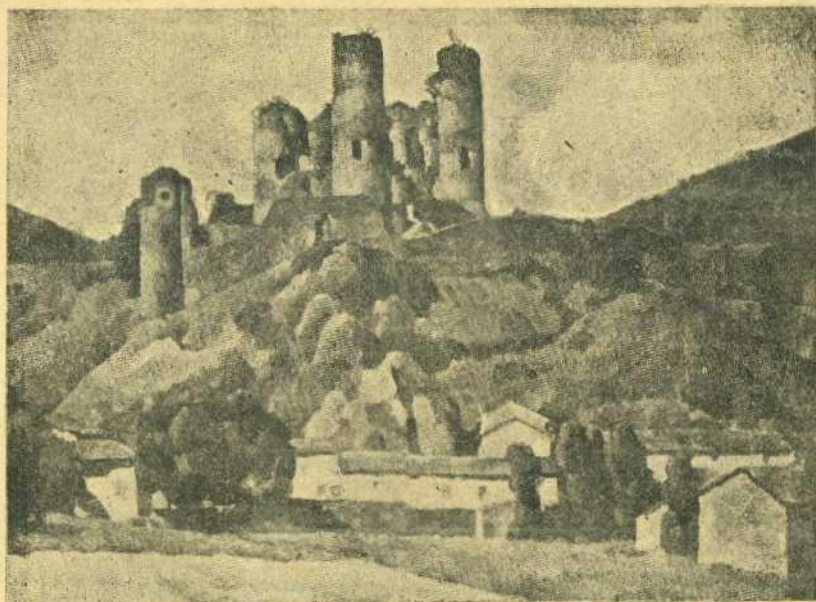

JOVENTUT

Revista quinzenal vilanovina

BRABO. — «P A I S A T G E» (Clixé «L'Amic de les Arts»)

SUMARI

La literatura catalana: J. B. — *El procés de la immortalitat:* J.-F. Ferrer. — *Sensibilitat:* J. Serra Demestre. — *Musicals.* Cercant camins: Miquel Ballester. — *La cultura al cinema:* Un aficionat al cine i més a la música. — *La intel·ligència i les mans:* Trad. de Ricard Mestre. — *Literats il·lustres.* Han Ryner: Transcripció d' *Un home lliure* per G. i C. — *La sinceritat:* F. Serra Novas. — *Somni espiritual:* Joan Clusas. — *A Sant Jordi:* Ll. V. A. — *De quinzena en quinzena...*: Tetracordo. — *Una conferència:* R. M. — *III.ª Exposició d'Art del Penedès:* F. C. — *Sports* — *Cinema* — *Noticiari* — *Correspondència*

Suplement de JOVENTUT: «Preludios de mi lira»,
poesies de Manuel de Cabanyes, traduïdes al català.

25 cèntims

Casa Marcet

~~~~~ Gran assortit en camiseria, gèneres de
punt, confeccions i articles per a regal ~~~~~

PREU FIXE I ECONÒMIC
per comptar amb sucursal a Sitges

Plaça Riego, 6 : - : Vilanova i Geltrú

EMPRESA "CINÆS"

TEATRO ARTESANO TRIO PALAU

Programa de cine para hoy, sábado, y
mañana, domingo, días 20 y 21 de abril.

El gato salvaje

por el celebrado caballista, Tom Mix.

Adaptación cinematográfica de la cono-
cida novela de Peter B. Kyne, interpre-
tada por Milton Sills y Doris Kenyon,

EL VALLE DE LOS GIGANTES

La cinta cómica,

EL SONÁMBULO

REVISTA PARAMOUNT

TEATRO BOSQUE TRÍO MONTSERRAT

Programa de cine y varietés para hoy,
sábado, y mañana, domingo, días 20 y 21.

La interesante comedia, por Nick Stuart,
CON LA CÁMARA AL HOMBRO

Estreno del drama, por Bryan Wasburn,
NIÑAS A LA MODERNA

Película cómica y Noticiario Fox.

Presentación de los grandes ESPEC-
TÁCULOS DELVAL con el «steck»
de gran éxito,

El socio capitalista

ADVERTIMENT... (1)

Per a la publicació d'aquestes poesies no han mitjançat ni precés d'amics, ni anteriors edicions incorrectes, ni les mil i tantes raons que acostumen acompanyar els prefacis d'obres més greus que aquesta. El natural desig que un novell escriptor té de veure els seus gargots posats en lletres de motllo, l'ansia de sapiguer el concepte que formaran de les seves primeres produccions ulls més perspicuus que els seus i menys indulgents que els de l'amistat; aquestes són les úniques causes que m'han incitat a donar a llum aquests preludis. Si emmascarant-me amb impertinente modèstia, no veiés en ells més que desencerts, no seria tan pec que m'arrisqués a publicar-los: si, però, els meus ulls preocupats no admiressin en ells més que primors, no soc tan exent d'amor propi que en aquest cas volgués guardar un obscur incògnit.

Crec que aquesta declaració senzilla i franca valdrà totes les excuses que en favor d'aquests assaigs pogués avinentar. No ponderaré, per tant, les dificultats que un català deu vèncer per a escriure en una llengua quin estudi li és tan costós com el de qualsevol idioma estran-

---

(1) .. de l'autor en la primera edició. (N. del T.).

ger, doncs amb raó podrien contestar-me que ningú m'obligava a escriure, i que sense les meves poesies poc hi perdria la literatura espanyola. I encara que no poques vegades les obres de les Muses han estat objecte de trafic, tampoc faré valdre com podria els meus privilegis de menoritat. Tinc ben presents les malhaurades mofes, que aital advertiment ocasionà contra el primer poeta del segle per part dels Revisadors d'Edimburg, i no vull jo exposar-me altre tant amb menys ventatges que el noble Lord.

Noresmenys, un dot formós porten en si aquestes poesies, i és que *són poques*. Amb ell, llegidor, jo espero bones o dolentes no arribaran a causar-te tedi; però acabant amb paraules de lord Byron, ja que d'ell havem parlat «si ens entenem ens trovarem altre volta; i si no, jo sol molestaré la teva paciència amb aquest curt assaig. ¡Oidà que tots seguissin mon exemple!» (1)

- (1) *We meet again, if ye should understand
Each other; and if not, Ye shall not try
Your patience further than by this short sample
Twere well if others follow'd my example.*

Don Juan, Cant 1, est. 221.

Juventut

Revista quinzenal vilanovina

LITERATURA * POESIA * HUMORISME
SPORTS * TEATRES * CINEMA

Dels articles publicats en
són responsables exclu-
sivament els seus
autors.

Redacció i Administració:
Sant Gregori, núm. 8, baixos

No es retornen els origi-
nals ni es sosté corres-
pondència particular re-
ferent als mateixos.

La literatura catalana

Sentim verdadera complaença en poguer comentar favorablement la munió de literatura esparça avui per Catalunya.

A la nostra terra hi ha avui una immensa fretura de nodrir-se espiritualment. La joventut — encara que molta part, desgraciadament, esmerça més temps estudiant la lletra ridícula d'un «tango» que no pas un passatge brillant d'un autor famós—ha comprès que la vida no solament s'enclou en inútils passatemps que serveixen només per atrofiar els sentiments, sinó que hom ha de sentir, comprendre i valorar als grans mestres de la literatura i la poesia, endinsar se profundament en llur obra espiritual a l'objecte de poguer gaudir de les meravelles que per mitjà dels llibres els escriptors ens fan ofrena.

Per correspondre aquest noble afany de llegir que ja havem dit impera actualment a Catalunya, el mercat literari, necessàriament, ha tingut de multiplicar-se.

Sovintejant veuen per primera vegada la llum pública diverses i valuosas publicacions signades pels nostres més eminents escriptors, que honoren i augmenten la valor de les lletres catalanes. Fem remarcar que hi ha una tendència—per nosaltres encertada—de fer conèixer als llegidors catalans les obres capdals dels grans autors estrangers. Creiem d'utilitat que hom es familiaritzi amb els treballs dels mestres forans.

Felicitem-nos, doncs, del ressorgiment espiritual del nostre poble, amb el fer convenciment de què, tard o d'hora, en recollirà els seus fruits.

J. B.

El procés de la immortalitat

El que vaig a dir és una veritat tan trivial, tan coneguda de tothom, que no té cap gràcia.

Vaig a parlar del gran temps que és precis per a esdevenir immortal el nom d'un home.

Això, naturalment, no és nou. Però el fet tangible, la falaguera realitat d'haver-se iniciat suara la publicació en les planes d'aquesta mateixa revista de la versió catalana de les composicions del gran poeta vilanoví — una de les figures cabdals del nostre avant-renaixement — Manuel de Cabanyes, em mouen a recordar quelcom.

Ara tothom parla d'homenatges a la seva memòria, però cal pensar que no pas gaires anys enrera el record d'En Cabanyes romanía gairebé oblidat de tots. Només el servaven amorosament i curiosament en el si de la família, els seus descendents, i part de fora, un petit grup de selecció, de gent més o menys il·lustrada, més o menys intel·ligent, però que posseïen el veritable esperit del «gentleman» i recitaven a mitja veu, entre glop i glop de cafè, allò de «*Perdón celeste vírgen...*»

I la multitud seguia indiferent, com sempre.

Aquesta innegable prevenció que un sector considerable del gran públic sent envers tota manifestació intel·lectual, m'ha donat sempre molt de tema per a pensar.

El somriure de mofa i d'incomprensiva compassió amb què miren als *poetes* — per ells tot són poetes — no sé ben bé si està justificat i carregat de raó o bé si és producte inútil d'una estèril estultícia.

Com que abans de tot havem d'ésser eclèctics, ens és indispensable intentar de destriar la promiscuïtat d'elements que hi ha en aquella esmentada indiferència, servint-nos de norma la lògica nua, estricta, pura.

L'home anònim — com si diguéssim el soldat inconegut, però soldat de pau — no s'interessa pels problemes de l'esperit perquè no coneix valors i perquè el practicisme dels altres prosaics conflictes del cos li abasseguen i li reclamen tota l'atenció, esgotant-li tota energia. Ell, però, n'és conscient, s'en dona compte, sent recança, però se la treu del damunt amb duresa, amb desesperació de paradoxa. Es nega a si mateix;

pensa que un més o menys no importa res al món. Llavors és víctima del despit.

Heus ací una definició hiperbòlica, direu. Potser sí; pot ésser que concorrin altres causes i casos d'excepció, però a fi de comptes, això només ens interessa de passada.

Si tots diuen : «Jo no faig falta», ningú farà res, car tothom absolutament està obligat a tributar—en la mida de les seves forces —l'esforç personal en les causes nobles. Això és, també, un principi social.

La immortalitat triga tant a revestir de la seva aurèola als escollits precisament perquè ningú porta pressa en aquests afers i els que en porten — si n'hi ha algun que se'n preocupi — són pocs. Aleshores es dona el cas de què els mateixos que són la causa de la inèrcia se'n lamenten i en fan befa. Altra paradoxa. Ara bé, aquest llastre és també un filtre. L'obra no fóra verament immortal, sense aquesta difícil consagració del temps.

Sigui com sigui, davant l'obra d'uns quants homes de bona voluntat que iniciaren i treballen per a belles realitzacions, tenim de convenir en què encara resta algun caliu d'optimisme i de gest amable enfront de l'art i enfront de la justícia. No resta, doncs, tot circumscribit als nuclis intel·lectuals, a les escoles d'iniciats; no és, doncs, impermeable.

Tenim a la mà la traducció catalana del primer i únic llibre publicat del gran enamorat de la forma horaciana, i és forçós alegrar-nos-en, mentre desitgem i confiem que potser algun bon dia vegin la llum les obres filosòfiques inacabades.

Josep F. FERRER

Somni espiritual

per

Joan Clusas

Jo voldria gravar eternament
un cant tot ple d'excelsa poesia,
on hi pogués aturà el pensament
en hores de tristesa i d'alegria.

I els compasos sublims de cada nota
voldria que fessin vibrar mon cor,
igual que un fontinyol de fresca gota
que va mullant l'herbeta que treu flor.

I si mon cant perdés la força aguda
entre oasis i llums de l'horitzó,
cercaria la nota més volguda
tot adormint-se el cor amb sa remor.

Sensibilitat

L'home viu simultàniament dues vides : la interior i l'exterior. S'entén per vida interior la relació de les tendències que componen el Jo individual, i per vida exterior, la relació que hi ha entre el Jo individual i la col·lectivitat.

Cadascuna d'aquestes vides forma un món apart que cal armonitzar alhora. Individualment, cal posar-nos d'acord amb nosaltres mateixos, i col·lectivament, cal fusionar-nos amb la resta de la humanitat.

El món, tan interior com exterior, no és, però, en absolut, autònom. L'interior és influït per l'exterior, i en sentit invers, per mitjà dels sentits. A la vegada que percebem sensacions de l'exterior, nosaltres n'irradiem que són sentides per nostres semblants. — Les sensacions que nosaltres irradiem estan en relació directa amb les que hem percebut abans.

Un esperit poc o gens conreat serà un receptacle i un radiador d'impressions de natura baixa i grollera. Un esperit mal conreat s'asimilarà i emetrà tan sols impressions del caire capaç de vibració.

Hi ha qui s'emociona escoltant el relat d'un crim vulgar i roman indiferent davant d'una obra d'art. D'altres, qui els causarà viva impressió la desventura d'uns aimants incompresos i fora d'això res els produirà el més petit transtorn moral. D'altres, que resten indiferents davant les misèries socials i els desespera la pèrdua d'un quadro o una partitura de música. Hi ha qui tan sols sent vivament la injustícia social.

Aquestes maneres de sentir parcialment són la conseqüència d'una mala educació de la sensibilitat, doncs la supremàcia d'un sentiment emotiu suposa l'ofec o bé la mort d'altres cordes sensibles de l'ànima.

La mala educació de la sensibilitat mena a sentir amb excés el caire sensible conreat. El sentimentalisme i el sensiblerisme són fruits de sentiments conduïts a límits extrems. La subordinació de la sensibilitat a un sol sentiment, porta ensems a l'exageració efectista i a l'atròfia de la resta de la sensibilitat.

Tot sentiment produeix emoció si ha ferit nostra sensibilitat. Heus ací, doncs, com sentiment o sensibilitat són dues potències de l'àni-

ma que es confonen. No es pot vibrar sense sentir, ni es pot sentir sense vibrar.

L'educació completa dels sentiments mena al desvetllament de la sensibilitat. Sense aquesta educació no és possible la vibració de l'ésser a la llum de tots els sentiments.

Cal conrear els sentiments i desvetllar la sensibilitat en la deguda proporció per assolir l'harmonia emocional. Cal també harmonitzar els sentiments i la intel·ligència per no caure en el sentimentalisme i en el intel·lectualisme absurds, si volem viure plenament.

Sense aquesta harmonia interior, sense l'equilibri de les potències de l'ànima, restarem deformats, copsant de la vida, del món exterior, tan sols una part migrada del seu perfum.

J. SERRA DEMESTRE.

MUSICALS

Cercant camins

La jove escola francesa, un dels valors més positius de la nostra època, s'ha declarat refractària, per no dir enemiga, de les obres creades per l'impressionisme. «Volem, diuen, una música de la terra, una música de tots els dies, habitable com una casa», i aquests mots han esdevingut una divisa.

Exposadíssim és, però, el convertir segons quins parcs en camps de conreu. I en aquests, potser que no hi trobin la fertilitat que esperancen. —Erik Satie, l'extrem simple d'aquest art, oposat a Strawinsky i Schoenberg, sembla ésser qui ha volgut començar a remoure la terra, fent-hi els primers solcs, intentant retornar la música a un primitivisme gairebé selvatge—. Aquest primer intent ja pot, per ara, considerar-se un fracàs; i és que en música, a l'inversa de les religions, és extremadament temerari presentar-se com un precursor, si no s'ha estat, abans, un déu fet home. És lo que foren Bach, Wagner i Beethoven, que la humanitat, com aitals, fins ara ha reconegut.

El nostre Mompou ha dit: «Alerta amb la simplicitat d'Erik Satie! En el camí per ell iniciat que portarà a la veritable França (i que per la

meva part trobo molt ben pavimentat), jo hi planto un rètol que diu : «Perill!», i un altre que diu : «a la frontera alemanya».

Tenim temença de què aquestes paraules, tard o d'hora, no esdevinguin profètiques.

Mentre la nova escola està cercant la «veritable música francesa», nosaltres ens quedem amb l'impressionisme.

Els fruits que ens han llegat Debussy i Ravel, són fins ara, i al nostre entendre, els que trobem més saborosos.

Miquel BALLESTER

La cultura al cinema

Heus ací un petit treball ocupant-me de la «cultura» que avui dia podem aprendre en una sala d'espectacles de cine.

«Dropos! Mestrel Músical Pillets! etc., etc.»

Em sembla que més de lo que sentim ja no es pot dir, car en lloc d'estar al cinema sembla que estem moltes vegades en un país per civilitzar; els forans que venen a passar una diada amb llurs famílies i que a la millor van al cine, els deu plaure molt el sentir les injúries que al dit espectacle es posen en circulació, i amb altres àdhuc de la vila, precisament la cara els cau de vergonya, doncs van acompanyats de llurs filles o fills, i els músics, als quals van adreçades aquelles desvergonyides paraules, no poden menys que indignar-se.

¿Hi ha dret que les persones que van a presenciar unes pel·lícules i a fruitar una estona de bona música, tinguin d'ésser els seus desigs trencats per uns mals educats?

¿I que els músics que fan tot el que poden per complaure'ns se'ls tracti d'aital manera?

¡Més valdria que aquests poca-soltes que van al cinema sols per insultar al pròxim comencessin per procurar-se una URBANITAT!

Un aficionat al cine i més a la música.

El text d'aquesta revista ha passat per la censura governativa.

La intel·ligència i les mans

Fa pocs dies un fuster discutia amb un periodista.

El fuster anomenava al periodista, amb cert to burlesc, «intel·lectual».

El periodista, extranyant-se'n, encara que no molt, digué:

—Els fusters sense intel·ligència són uns desgraciats. ¿Treballes amb les mans o amb els peus, amic fuster?

—Amb les mans...

—¿Quí dirigeix les teves mans, bon home? ¿Són com peces d'una màquina? Si és aixís ets verament despreciable.

—Les mans treballen mitjançant la intel·ligència.

—Aleshores el teu esforç és intel·ligent i no mecànic.

—Clar que sí.

—Jo treballo també amb les mans quan escric. Ara, que les paraules passen pel cervell. Has dit una veritable tonteria, amic fuster. T'ú, com jo, treballem amb les mans. T'ú, com jo, al treballar amb les mans, necessitem la intel·ligència. ¿Per què estableixes diferències dient-me intel·lectual, amb intent tan poc falaguer, com si vulguessis donar-me entenment de què el meu ofici no és manual i que és despreciable?

—No us deia per tant.

—Podria ésser, amic fuster, però permete'm que ho posi en quarantena. Si tractés d'establir diferències entre el manual i l'intel·lectual, et diré que ets un ignorant, i si no tractes d'això al dir-me lo que m'has dit, has obrat amb mal intent. Trià. Els homes fan el que no poden fer les màquines; són els dominadors d'aquestes, i a més a més, les construeixen. Igual que per lo primer, que per lo segon i que per lo darrer, es té d'ésser intel·lectual i manual a la vegada. Enrecorda-te'n, però oblida al mateix temps riure-te'n d'un ofici que no és més digne que el teu, però tampoc menys, amic fuster.

Ricard MESTRE

Trad.

Llegiu i propagueu arreu JOVENTUT, la revista que, en sengles articles culturals i filosòfics, a cura de signatures de la nostra vila, ha merescut l'aprovació dels vilanovins.

LITERATS IL·LUSTRES

Han Ryner

L'home generós que sota aquest pseudònim avui ja gloriós — (una enquesta feta a França per a determinar el millor contista li donà una majoria de vots) — escriu tan bells contes i tan sentides paràboles, impregnades d'una alta idealitat humana i d'una ètica elevadíssima, és quasi desconegut en les lletres catalanes. Fill del migdia de França — i per tant, català — la seva personalitat literària ha estat fins fa poc es pot dir que desconeguda.

Però la seva art és tan personalíssima, les seves creacions tenen tal força emotiva, que tot vivint allunyat de la *réclame* i del favoritisme literari, s'han obert pas, i el nom d'Han Ryner és pronunciat amb devoció per milers de lectors de tots els països, que troben en els seus llibres i en els seus articles el veritable aliment espiritual i orientació segura en el camí de llur perfecció.

I és que Han Ryner és, més que un contista, un filòsof. Però poeta a la vegada, amb una gran sensibilitat i amb una gran potència de creació artística, ha preferit, en lloc d'ordenar els seus pensaments i d'emmotllar-los en un sistema rígid — lo que és contrari per altra part a la seva ideologia — escampar-los per novel·les, contes, paràboles, etc., fent reviure en les seves pàgines l'esperit de tots els grans homes que han lluitat per donar un ideal digne d'aquest nom a la Humanitat: Sòcrates, Epíctet, etc.

Fóra convenient que avui, que es fa un intens treball d'aportació a la nostra parla dels grans mestres de la literatura moderna, no fos Han Ryner — l'harmonia que canta — oblidat. Assegurem a la bestreta un gran èxit a l'editor que s'emprenghi la tasca d'incorporar al català les obres d'aquest gran poeta i pensador.

Perquè els llegidors de JOVENTUT puguin fer-se càrrec de l'estil ponderat i bell d'aquest escriptor, donem a conèixer a continuació un dels seus més bells diàlegs, on es fa una exposició clara de la moral estoica que comulgaren els grans homes de l'antiguitat que es digueren Sèneca, Marc Aureli i Ciceron.

G. i C.

UN HOME LLIURE

(A l'entrada del porxo que li servia d'habitació, sentat en un escambell, Epíctet meditava. El sol occidental esparramava sobre els seus vestits la glòria flotant d'un mantell de porpra. Unaombra féu girar al filòsof. Un soldat contemplava amb mirada despreciativa la taula, la llàntia de fang i el vell jaç sense manta.)

El soldat.—Aixeca't i segueix-me.

(Sense dir una paraula, Epíctet el segueix amb el seu pas vacil·lant.)

(Ja està davant del pretor.)

El pretor.—Cèsar, senyor teu i meu, m'ha ordenat que busqui als filòsofs i els desterrí, no sols de Roma, sinó fins i tot d'Itàlia.

Epíctet.—No t'expresses prou bé : per els filòsofs no hi ha desterro; no són ciutadans d'Atenes, d'Hicròpolis o de Roma : ho són del món enter. A més, ningú pot ésser nombrat *mi senyor*. I tú, esclau que

A SANT JORDI

Imatge de Sant Jordi, Patró de Catalunya, que es venera a l'església del Sant Hospital de nostra vila.

*Voltat d'uns rosers
De roses molt belles
N'eixí una flor
Més formosa que elles.
De virtut coronat
Roser de puresa,
D'un amor tan gran
Com a rosa encesa.
A Vos tots venim
Bategant d'amor
Implorant fortitud
En mig del dolor.
Voltant vostra imatge
De llum encisera
Lloem vostra llança
Que matà a la fera.
Lliureu-nos del mal
San Jordi Patró
Com lliuràreu donzelles
Del ferèstec dragó.
Catalunya devota
Celebra la festa,
Esperant vostra gràcia
Abaixa la testa.*

LL. V. A.

et dirigeixes a un home lliure, tú no parles pas en nom d'un amo: parles en nom d'un company d'esclavitud. No és a Cèsar a qui obeeixes: obeeixes a l'amo de Cèsar.

El pretor.—Insensat, no coneixo a cap amo de Cèsar.

Epíctet.—Seràs tu esclau que ignora als seus propis amos. O pretens que estimi a Cèsar superior al temor de la mort i del dolor, i a l'amor de les riqueses i els plaers?

El pretor.—Has nombrat a dòcils esclaus de Cèsar. La mort i el dolor són gossos de la seva carrucada. Pot lliurar-los damunt teu com llença Júpiter el buit, ca dels aires, sobre Prometeu. Amb les riqueses s'obtenen les més apetibles de les cortisanes, fonts de totes les voluptositats; qui més que Cèsar pot convertir en esposes fidels a les que exciten son desig?

Epíctet.—Es per ventura Cèsar indiferent a tot ço imprevis, que demà, potser, immovilitzarà els seus gestos criminals i folls? No, no és veritat? Per tant, és esclau de la mort i de la por. He sentit dir que l'altre dia, per un mal de caixa, atronà tot el palau amb els seus crits com un infant. Es esclau del dolor. Després d'haver comprat la pau als barbres, en lloc de combatir-los, aquest diputat de Decèbal s'ha divertit—esclau de les apariències—passejant per la ciutat empobrida el faust i el ridícul d'un temps buit. Dominat pels plaers més vils, ha anat a un bordell de les voreres del Tíber a reemplaçar a la seva Domicia, quins besos innobles desencoratjaven als barquers. L'home en quin nom et glorifiques de parlar jòh pretor! és l'esclau de Domicia, esclava a la vegada de Paris, un histrió.

El pretor.—Si no estiguéssim sols restaria obligat a castigar cada una de les teves paraules com un sacrilegi. Prefereixo riure'm de ta follia. Però ara parteix en silenci, doncs no t'he fet pas venir per demanar-te una lliçó de filosofia.

Epíctet.—Potser he sol·licitat venir? T'he demanat, per ventura, que em parlessis? Soporto lo que ets. Per què no has de soportar tú lo que soc jo?

El pretor.—Jo soc un magistrat i puc donar-te ordres. Tú ets un vil llibert i el teu deure és escoltar i obeir.

Epíctet.—Tinc llengua per respondre't i oïdes per escoltar-te. I tú tens oïdes per escoltar-me com una llengua per contestar.

El pretor.—Dius bé; repeteixo ordres que venen de dalt. En canvi, tú ets absurd com un cap barbre que en lloc de dirigir-se a l'Emperador procures tractar amb el primer centinella que trobes.

(Continuarà).

La sinceritat

Heus ací una de les qualitats de què tots ens vanem tenir i que, per dissort, molt pocs posseeixen.

Avui l'home no pot ésser sincer; si ho és, li diem «mal educat»; sembla que volguem deslligar la sinceritat de les regles de bona educació; avui tot és qüestió de perífrasis, tot és un teixit d'hipocresies entre rialletes estudiades, «poses» fingides i paraules assajades. L'home que és franc, que no somriu sovint, que no sobressurt amb posats «fotogènics», no ens agrada, el trobem brusc, el trobem massa... poc hipòcrita. Tots unànimement protestem de la hipocresia, però tots la fomentem. L'home tan sols *vol entendre* per hipòcrites aquells que, fent-te bona cara, et perjudiquen *materialment*; però als altres, als que fan actes per a fer actes, als que pregunten per cerimònia per la salut de Fulano i saben fingir una afectuositat que no senten, aquells no els hi trobem. Diem d'ells que són persones molt educades.

Entenem també que per a ésser sincer s'ha de fugir o sobrepassar dels límits que el seny ens mena; però, francament, no creiem aquella gent que s'interessa tant per tots, que no tenen prou temps per ajudar-ne a un de sol.

Diran que l'home sincer està continuament en greu perill de malmetre llurs sentiments per ajudar al pròxim; que es contagiarà l'egoisme; que a causa del seu isolament de no fingir el que no l'interessa, per desgràcia, el pervindre dels altres, viurà per sí sol. Però no és veritat, la sinceritat no està renyida amb els sentiments, els dos poden ésser grans amics. Nosaltres, si un dia tinguéssim de necessitar ajut, esperaríem molt més de l'home sincer que no ens ha dit mai res que d'aquell que, incondicionalment, ofereix a hom llur domicili.

Ens fa l'efecte que no hi cabríem.

F. SERRA NOVAS

¡Subscriuiu-vos a JOVENTUT!

¡Augmenteu la subscripció de JOVENTUT!

¡No oblideu d'engrossir la llista de subscriptors de JOVENTUT!

De quinzena en quinzena...

CARNET HUMORISTIC

Un dels llocs on aquesta pobre criatura subjecte al mal físic, metafísic i moral, anomenada home, es veu més maltractada dels seus semblants, tant com més humil sigui, no hi ha dubte que és a la barberia. Hom, restant d'esquena a la porta — els ulls fets a l'espill picat i brut, — pot fer-se càrrec, amb els mots de benvinguda pronunciats per l'amo de l'establiment, de l'importància social que aquest concedeix a qui adès ha entrat. Aquest gradual tracte arriba al punt màxim de crudeltat, si a la barberia freqüentada per un pobre hi ha un «aprenent».

Algun barber saturat de doctrina maquiavèlica, fa del rostre d'un obrer el lloc d'operacions, el camp de pràctiques, de la navalla impietosa i criminal a les mans d'un principiant.

Un cop la víctima roman asseguda a la cadira del turment, talment com a les penitenciaries nordamericanes, als primers símptomes de dissipació facial, després d'una remullada de mitja hora i quan l'epidermis esdevé irritada degut al fregadiç constant d'una brotxa escassa de pel, es dona començ a l'operació d'omplir impunement de talls la cara del parroquià, amb les agravants de premeditació, que es paga i que es donen i s'accepten propines. Comprenem que els aprenents necessiten exercitar-se, però no a les barbes de gent que paga, i amb diners digníssims.

Solucions: Afaitar gratuïtament a qui es presti a ésser un mitjà experimental, o bé que els novicis, en lloc de rostres, afaitin «cocos».

Heus ací com molts dimecres i dissabtes només depèn de l'atjar el no contagiar-se aquest flagell repugnant expressat amb xifres numèriques.

Desgraciat de l'home que no compta amb un parell de pirates en el seu arbre geneològic!

Consolem-nos, però, en recordar l'afabilitat del patró barber, quan ens diu, amb aquella mirada amarada de profundíssima pietat, al·ludint a l'aprenent: «¿Que li ha fet mal?» — TETRACORDO.

Una conferència

El dia 11 del present, en el saló d'actes de l'Ateneu, donà l'anunciada conferència sobre Cooperativisme, l'escriptora i propagandista Na Regina Lamo. A més de l'interès del tema que desenrotllà, foren interessantíssimes, al final de la conferència, les discussions sobre cooperativisme entre els concurrents i la mateixa conferenciant.

Felicitem des de nostres pàgines a la «Secció de Sociologia», organitzadora de l'acte, per l'encert que ve demostrant, fins ara, amb la divulgació de qüestions socials. — R. M.

III.^a Exposició d'Art del Penedès

Prossegueixen amb gran activitat els treballs preliminars de la III.^a Exposició penedesenca.

Hom preveu, a jutjar per l'animació regnant dintre les diferents comissions, que la mateixa assolirà un gran èxit. Ha sigut oberta una llista de socis protectors, la qual es ve enriquint en gran manera. El concurs obert per a designar el millor dibuix per a segells de propaganda, sembla, segons impressions rebudes, que serà un èxit, baix el doble aspecte artístic i de concursants. Tot fa preveure, doncs, com deïem al principi, que aquesta gran manifestació cultural que tindrà lloc el mes d'agost, assolirà la importància que es mereix.

En successives edicions donarem compte dels treballs que vagin verificant-se. — F. C.

Esports

L'últim diumenge ens visità la «Penya Blau Grana», onze que no resultà tan notable com alguns esperaven, davant dels resultats obtinguts en altres llocs. L'onze visitant compta amb tres o quatre elements, quelcom gastats, que són el puntal de l'equip. Els altres no posseeixen res més que un entusiasme gran.

El resultat final de l'encontre fou el de 6 a 1 a favor dels locals, que hauria pogut ésser més crescut si alguns jugadors nostres no s'haguessin dividit en partides, restant eficàcia al joc i causant al públic un efecte lamentable la forma de tractar-se entre companys.

L'actuació de l'onze vilatà no ens va satisfer. Solament mereixen citar-se Llopis, Baldrís, Gómez i Gaya. Els demés no semblen pas els que fins ara han defensat amb tant de lluïment els colors de l'Associació. Ni joc ni entusiasme es veuen per en lloc.

Els gols foren marcats: un per Gaya, quatre per Gómez i un altre per Bertrán I. El dels forans, l'aconseguí Garcia. — OLÍMPIC.

Cinema

La nota predominant de les pel·lícules que ens han donat a conèixer aquesta última quinzena, ha sigut un conjunt d'excel·lents comèdies. Cal citar *Los reales*, *Con bombos y cohetes* i *De Telefonista a Millonaria*. Plenes d'una profundíssima ironia les dugues primeres i d'una frèvol subtilitat la darrera, en la que sobressortí el treball de la simpàtica Colleen Moore, ens seria difícil de citar la que més ens plagué. De caire podríem dir-ne seriós, ens presentà «Cinæ», *La Bailarina de la Opera* i *El Gran Combate*. De la primera cal esmentar la creació que d'ella en féu Dolors del Rio. La segona, si la trama no fos prou, la realitat, en què ens donaren a conèixer escenes dels combats, serien suficients motius per parlar d'ella amb elogis. Val a dir, però, que En Georges Filtzmaurice és tot un prestigi en matèria d'aviació, i ell fou el designat per dirigir aquesta bella

producció. — De varietats, han actuat al «Bosc» Sacha Goudine i Enriqueta Pareda, els quals, conjuntament, dansaren, plaguent a tothom.

BAMI-CAFRAN

Noticiari

El passat dijous, en el veí Santuari de Lourdes, contragueren matrimonial enllaç la formosa damisel·la Concepció Alemany amb l'exquisit poeta i estimadíssim col·laborador nostre, J. A. Ricart Forment. Els desitgem moltes felicitats en el nou estat.

* Demà, a les onze, en l'església del Sant Hospital, es celebrarà una missa dedicada a Sant Jordi, oferint-se les tradicionals roses. En sortir de la mateixa hi haurà una escollida audició de sardanes a cura de la cobla «Els Atletes». El programa a executar serà el següent: «Fulles de Rosa», F. Vilaró; «Carícies», J. Vicens; «Montserrat», V. Bou; «La Rondalla», F. Vilaró; «La processó de Sant Bartomeu», A. Català; «El Roser de Vallfogona», R. Serrat

* La genial escriptora Na Regina Lamo, en la visita que efectuà a la Biblioteca-Museu Balaguer, prometé enviar uns autògrafs inèdits del gran escriptor i polític Emili Castelar, que enriqueiran l'admirable col·lecció que nostra Biblioteca posseeix. Com a vilanovins, agraïm aquest bell gest de la senyora Lamo.

* Ens assabentem que s'està organitzant un benefici per un bon home que fa molts anys que, a pesar de la ceguera i altres defectes físics, va defensant-se el pa repartint periòdics. Avui, que quasi no pot més, i viu amb una germana quasi impossibilitada, creiem que ningú es podrà negar a solidaritzar-se amb els fins humanitaris d'aquest acte.

* També ha arribat a nostres oïdes la veu de què la societat coral «La Unió Villanovesa» organitza un festival per a recollir cabdals, a fi d'adquirir noves obres per la seva biblioteca. Els hi aprovem i ens hi adherim.

* El treball «A Sant Jordi» que publiquem en aquest número, és una poesia musicada pel mestre En Manuel Bosser, i siguié estrenada el dia que per primera vegada es venerà la imatge del gloriós patró en l'església del Sant Hospital, i el gravat del qual publiquem també en aquest número.

Correspondència

P. V. O.—Havem rebut vostre apreciable article quan ja aquest número estava compaginat. Anirà al vinent.

J. M. S. de T.—No publiquem la poesia, per anar signada amb pseudònim. La publicarem amb gust, però, si us doneu a conèixer.

«Boi».—Vostre article anirà en un proper número.

J.-F. F.—Agraïm moltíssim vostra constant col·laboració.

F. S. N.—Va un treball vostre, i en números successius, els demés.

E. P.—El «Diàleg Paradoxal» serà publicat. L'excés d'original no ens ha permès fer-ho ara.

Forn i Pastisseria

CONFITERIA - REPOSTERIA - PA DE VIENA
DOLÇOS - CLASSES SUPERIORS

Josep Soler i Ferrer

PLAÇA DE LA CONSTITUCIÓ, 5
VILANOVA I GELTRÚ

**Taller de Reparacions
Mecàniques i d'Automòbils**

EMILI PIÑANA

CARRER HAVANA, 3
(CARRETERA DE TARRAGONA)

Vilanova i Geltrú

ATENCIÓ

Gran especialitat en netejar i
desinfectar dipòsits i cisternes
per l'Hipoclorit Electrolític.

Procediment inofensiu
i de gran eficàcia.

■

Per a encàrrecs :

Joan Mestres

Carrer Major, 46

Joaquim Tous

Kiosc Minerva

Calçats de
totes classes

JAUME TRIUS

Immaculada, 55 i 57

Sucursal :

Progrés, 16

VILANOVA I GELTRÚ

Atwater Kent Radio

~~~~~ CONECTE SIMPLEMENTE ~~~~~
LA CORRIENTE Y ESCUCHE
SIN ACUMULADORES NI PI-
LAS QUE CARGAR O REEM-
PLAZAR.

MAS DE 2.000.000 EN USO

~~~~~

TALLERES CABA

MEMBRILLO, II

Villanueva y Geltrú

CONFITERIA I PASTISSERIA
— DE —
JOAQUIM SERRAS

Casa acreditada en tota mena de Dolços i Pastes.
Vins generosos. - Xampany de les millors marques.

Especialitat en els encàrrecs

■ ■ ■

SERVEI A DOMICILI

■ ■ ■

Rambla Principal, 91 - Tel. 160 - Vilanova i Geltrú

Relojería
ARRAUT

PROGRESO, 5

Gran surtido en relojes de todas clases. Extensa variedad en modelos propios para Primera Comunión.

Nuestro lema es :

¡Ganar poco y vender mucho!

Garantía :

Perfección y rapidez en los trabajos.

Macintosh

EL ARCO

Sabates de cautxu angleses

COMPREU-LES
ABANS D'ESGOTAR-SE

CASA "BARTOLÍ"
PROGRÉS, 36

Garatge

Francesc Pujol

Concessionari dels automòbils i camions

Chevrolet

Taller de reparacions

Gran existència de neumàtics de totes les mides :
PIRELLI, MILLER, DUNLOP y MICHELIN.

Peces de recanvi per varies marques d'automòbils.

Accessoris i tot el necessari per autos.

BENZINA I LUBRIFICANTS

Rambla de la Pau, 6 i 8, i Clavé, 2

Telèfon 138

VILANOVA I GELTRÚ